

— Nekemnek is? — kérdi kis Kati aggódva a fogyó kenyér láttán s Lulu nevetve nyugtatja meg, hogy majd a végén ő is kap, meg Vicus is.

— Tudjátok — szól a fiúkhoz — ez a kisleány éppen olyan nagyon szegény kisgyerek, mint ti vagytok, csakhogy pesti. Azért mi magunkhoz vettük nyárára, mert anyukája olyan szegény, hogy nem tud neki enni adni. A mi konyhánkon eszik abból, amit nekünk főznek. Tehát nem hazudott. Igazat mondott a tejjel, meg a hússal, meg a többivel. Köszönjétek meg neki a kenyeret.

Meg is köszönik. Megköszönik Katinak a karajokat, ahogy illik: köszönöm szépen — és kis Kati csak osztogat mosolyogva. Már nem sajnálja tőlük, úgy látszik rájött az adás ízére. Vagy tetszik neki a játék, az is lehet. Új játék. Kenyérosztás Morzsapusztán . . .

ŐSZI BÚCSÚZÁS

*Most, hogy búcsúznak künt a fecskék,
a nyártól én is búcsúzom.
Isten veled, kedves terecském,
tizenhárom kedves napom
s ugyanannyi csillagos estém!*

*Mint árva fecske, mely visongva járja
falvát körül, úgy búcsúzom;
képzeletem sebeslő loholása
körülkísér a tarka dombokon,
bereppent egy-egy házba, völgynyílásba.*

*S mikor a küszöbről lelép a lábam,
csak akkor, akkor búcsúzom
könnyesen, amúgy istenigazában;
addig nem volt egy búcsúszóm,
de most megszólal a szívem, a szájam.*

*Tegnap este be fényes volt a Vénusz!
Jól tudta, máma búcsúzom
s hogy nem öröm annak a hazatérés,
kit a szíve folyvást szabadba von,
sír az, mint hadba menő nazarénus . . .*

*Jobb volna tán, ha nép kísérne holtan
s zenével esne búcsúzóm!
Ki rengetegben ögyelegve voltam:
önmagamtól is búcsúzom.
Az a fiú azóta hol, de hol van!*